

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818202673
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8818202673.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: J. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX/X, XXX XX H. E., proti žalovanému: Silverside, a. s., Plynárenská 7/B, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 052 560, právne zastúpený: Mgr. Hana Kulíšková, advokátka, Klariská 7, 811 03 Bratislava 1, IČO: 42 267 285, o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11Csp/141/2018-258 zo dňa 12.02.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výrokoch II. o určení, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, uzavretá medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným je neplatná a V. o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu v 1. rade o určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 uzavretá medzi žalobcom v 1. rade a žalovaným je neplatná, zamietol. Súd II. výrokom určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 uzavretá medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným je neplatná. Výrokom č. III. súd žalobu žalobcov v 1. a 2. rade na určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 uzavretá medzi žalobcom v 1. a 2. rade a žalovaným pre množstvo neprijateľných podmienok je neplatná, zamietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení. Výrokom V. rozhodol o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa pôvodní žalobcovia v 1. rade E. H. a v 2. rade J. H. domáhali určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a určenia neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalobu odôvodnili tým, že Úverová zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, ktorú uzavreli ako spotrebiteľia, je formulárovou zmluvou obsahujúcou neprijateľné podmienky. Rovnako formulárovou zmluvou je aj Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá bola vopred pripravená veriteľom, na základe ktorej žalovaný požiadal o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcov.

2. Uznesením č. k. 11Csp/141/2018-16 zo dňa 15.10.2018 bolo vo veci nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo žalovanému uložené zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 23.05.2017 zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným, a to až do právoplatného

skončenia konania vo veci samej o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Uvedené uznesenie bolo uznesením odvolacieho súdu č. k. 4Co/8/2019-164 zo dňa 12.02.2019 potvrdené.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, považoval ju za šikanóznú a účelovú, s cieľom oddialiť povinnosť plniť splátky úveru.

4. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3; § 37 ods. 1; § 39; § 41; § 52 ods. 1 - 4; § 53 ods. 1 - 3, 5; § 53d; § 54 ods. 1, 2; § 551 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2; § 2 ods. 1 písm. a) a b) z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, aplikujúc články 4 bod 1, 7 ods. 2 a 8 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; § 2 písm. r), u) a § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa zistil, že žalobcovia so žalovaným uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX. Zmluva bola uzatvorená dňa 23.05.2017. V zmysle uvedenej zmluvy žalovaný poskytol žalobcom úver vo výške 5.000,00 eur. Mesačná splátka predstavovala sumu 127,36 eur. Počet splátok bol dohodnutý na 60. RPMN predstavovala 19,62 %. Úroková sadzba bolo dohodnutá vo výške 18,14 % ročne. Dátum prvej splátky bol stanovený na deň 28.06.2017 a dátum poslednej splátky na deň 28.05.2022. Celková suma na zaplatenie tak predstavovala 7.641,60 eur.

5. Žalobkyňa v 2. rade so žalovaným uzavrela dňa 23.05.2017 Dohodu o zrážkach zo mzdy. V čl. I dohody je uvedené, že uzatvorenie tejto dohody o zrážkach zo mzdy je dobrovoľné. Dlužník podpisom potvrdil, že si celú dohodu prečítal a má ju uzavrieť s tým, aby z jeho mzdy boli vykonávané zrážky zo mzdy v dohodnutej čiastke a následne aby boli priamo poukazované na účet veriteľa. Z čl. II Dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva, že zo mzdy dlžníka zamestnávateľ vykoná po jej predložení mesačné zrážky zo mzdy dlžníka v dohodnutej výške 127,36 eur.

6. Zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 12.05.2018, ktorú adresoval žalovaný zamestnávateľovi žalobcu v 2. rade vyplýva, že žalovaný požadoval vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu v 2. rade, a to vo výške 127,36 eur mesačne. Žiadosť odôvodnil tým, že so žalobcom uzatvoril Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX a Dohodu o zrážkach zo mzdy, pričom ku dňu 28.04.2018 nedošlo zo strany dlžníka k úhrade predpísanej mesačnej splátky. Žalovaný poukázal na § 551 Občianskeho zákonníka a § 131 Zákonníka práce. Žalovaný dňa 17.05.2018 zaslal zamestnávateľovi žalobkyňu v 2. rade list, ktorým inicioval realizáciu Dohody o zrážkach zo mzdy podľa zmluvy č. XXXXXXXXXX. Realizácia dohody o zrážkach zo mzdy bola pozastavená na základe vydaného neodkladného opatrenia. V čase rozhodovania súdu tu bol naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, nakoľko bez takéhoto určenia by právne postavenie žalobcu bolo neisté, súčasne by bolo ohrozené právo žalobcu na disponovanie s jeho mzdou, keďže zamestnávateľ žalobcu rešpektujúc uzatvorenú dohodu by musel vykonávať zrážky zo mzdy. Aj v prípade upustenia od použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, nemajú žalobcovia istotu, že veriteľ v budúcnosti opätovne nevyzve zamestnávateľa žalobkyne v 2. rade na vykonávanie zrážok zo mzdy a že autoritatívne nestanoví výšku dlhu žalobcov. Žalobcovia preukázali naliehavosť právneho záujmu v danej veci tým, že deklarováním neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný stratí akúkoľvek legitímáciu na použitie tohto netransparentného zabezpečovacieho úkonu v spotrebiteľských právnych veciach.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje zabezpečovací prostriedok peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom. Pre takúto dohodu platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dohoda musí obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok. Uvedené náležitosti predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. rozsudok C-106/77 Simmenthal). Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice č. 93/13/EHS jej užitočného účinku. Na podporu svojho názoru poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 24.02.2011, č. k. IV.ÚS/55/2010-19.

8. Dohodu o zrážkach zo mzdy v zmluve o spotrebiteľskom úvere podrobil súd prvej inštancie preskúmaniu aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehliadať ani v rovine súkromného práva. V prípade, že žalobca uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

9. S poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka tiež uviedol, že zásada zakotvená v uvedenom ustanovení vnáša do právneho poriadku požiadavku dôsledne zachovávať dobré mravy. Zdôrazňuje to, že nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu. Zmyslom uvedeného ustanovenia je zamedziť výkonu práva, ktoré je síce v súlade so zákonom, zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. V praxi to znamená, že výkon práva je síce formálne v súlade so zákonom, ale jeho cieľom je dosiahnuť iný výsledok, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinností v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany, resp. odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na právne vzťahy. Zámerom žalovaného (nesprávne prvoinštančný súd uviedol, že jeho právneho predchodcu), bolo dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky bez súdnej kontroly podpísaním Dohody o zrážkach zo mzdy v zmluve o úvere, ktorú prvoinštančný súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, lebo boli naplnené zákonné znaky tohto inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potencionálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa.

10. Prvoinštančný súd žalobu o určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, uzavretá medzi žalobcom v 1. rade a žalovaným je neplatná, zamietol. Žalobca v 1. rade totiž nepreukázal, aby reálne dochádzalo k vykonávaniu zrážok z jeho mzdy zamestnávateľom, ani nepreukázal existenciu uzavretia takejto zmluvy. Žalobca v 1. rade takúto zmluvu ani nepredložil súdu, preto ju nebolo možné preskúmať.

11. Pokiaľ ide o návrh na určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 uzavretá medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným (ďalej len „Dohoda“) je neplatná, súd poukázal na to, že žalovaný v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti predložil žalobkyňi v 2. rade na podpis Dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú žalovaný používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Uzavretie Dohody je cieľ sledovaný žalovaným, nie však žalobkyňou v 2. rade ako spotrebiteľom, ktorý obsah Dohody o zrážkach zo mzdy nemôže nijako ovplyvniť. Aj v prípade, že by uvedený text prečítal a nemá právnické vzdelanie, ťažko možno predpokladať, že by si mohol byť vedomý právnych dôsledkov uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy.

12. Konštatoval, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy je síce legitímnym zabezpečovacím prostriedkom, avšak ak existuje hoci len potencionálne riziko vymoženia nezákonného či inak nečestného plnenia, je tento inštitút prostriedkom, ktorý umožňuje s obídením súdneho procesu siahnuť na majetok dlžníka. Ak však existuje čo i len hrozba vymoženia nečestného plnenia, je dôvod chrániť spotrebiteľa pred hroziacim rizikom. Hrozba vzniku ujmy postačuje z toho dôvodu, že o tom, či pohľadávka existuje a v akej výške, nerozhoduje nestranná inštitúcia, ale spravidla podnikateľ a je značne problematické až nezistiteľné, kedy tento inštitút obchodník aktivuje.

13. Postup žalovaného pri uzatváraní dohôd o zrážkach zo mzdy pri poskytovaní spotrebiteľských úverov je súdu známy z rozhodovacej praxe (napr. z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/7/2017 zo dňa 16.02.2017), z poznatkov ktorej vyplýva, že tieto dohody sú spotrebiteľmi podpísované bez akéhokoľvek poučenia a bez možnosti ovplyvniť alebo odmietnuť túto dohodu podpísať. Evidentne sa jedná o formulár zmluvy. Ak by mala byť dohoda o zrážkach zo mzdy právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musela by byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012).

14. Zdôraznil, že v takých prípadoch inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či tieto nespôsobia hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porovnaj rozsudok C-106/77 Simmenthal).

15. Skutočnosť, že Dohoda o zrážkach zo mzdy medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným bola uzatvorená na samostatných tlačivách, teda nebola neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere, a teda žalobkyňa v 2. rade ako spotrebiteľ mala možnosť nepodpísať tieto dohody nemení nič na tom, že súd musí v konaní prihliadať na spotrebiteľa ako slabšiu stranu sporu a vyžadovať od žalovaného preukázanie, že si voči žalobkyňi v 2. rade ako spotrebiteľovi splnil svoju predzmluvnú informačnú povinnosť.

16. Pri vyhodnocovaní praktiky dodávateľa súd musí operovať priemerným spotrebiteľom (Smernica Rady AEP 2005/29 bod 19 Preambuly), ka existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podpíše dokument sledujúc dosiahnutie splátok. V skutočnosti ide preto podľa citovanej Smernice (čl. 5 a 9) o nekalú obchodnú praktiku a neodbornú starostlivosť dodávateľa v záujme vyššej kvality života ľudí.

17. V danej veci je možné predpokladať, že uzavretím dohody o zrážkach zo mzdy tak, ako je to vyššie uvedené, sa žalovaný snažil vyhnúť posudzovaniu jednotlivých nárokov z pôvodnej zmluvy o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj náležitosti uzavretej úverovej zmluvy. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu, pretože žalovaný sa chcel vyhnúť posudzovaniu pôvodného zmluvného vzťahu a nárokov z neho plynúcich. Na základe dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný môže sám určiť výšku, akú ma zamestnávateľ žalobkyne v 2. rade tejto zrážať.

18. Zákomom č. 150/2004 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník, bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských úveroch. Článok 6 uvedenej smernice sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia a vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Rovnako poukázal na článok 4 a 14 Smernice Rady č. 87/102/EHS z 22.12.1986 znenie písomných podmienok Európskej komisie vo veci C-30/12 P.G.T./Pohotovosť, s.r.o.

19. Podporne poukázal aj na aktuálnu právnu úpravu § 5a ods. 1 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, podľa ktorej je neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť.

20. Ohľadom prednostného použitia ustanovení Občianskeho zákonníka aj vtedy, ak by inak mali byť použité normy Obchodného práva v právnych vzťahoch so spotrebiteľom, poukázal na § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka a rozsudok NS SR z 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo/14/2014.

21. Aj keď tu priamo neaplikoval § 5a ods. 1 z. č. 250/2007 Z.z. na predmetnú zmluvu uzavretú v roku 2012 (správne má byť rok 2017), ustanovenia Dohody o zrážkach zo mzdy vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve a postup jej podpísania ako nekalú obchodnú praktiku. Uzavrel, že Dohoda o zrážkach zo mzdy zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX nebola dojednaná individuálne a žalobkyňa v 2. rade nemohla ovplyvniť jej obsah a mala formulárový charakter. Preto súd prvej inštancie Dohodu o zrážkach zo mzdy posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 OZ a považoval ju za neplatnú. S poukazom na článok 3 ods. 1, 2 Smernice Rady 93/2013/EHS z 05.04.1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú,

ak spôsobí značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach strán ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené prvoinštančný súd vyhovel žalobe o určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 uzavretá medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným je neplatná. Vyhodnotil ju ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú, s poukazom na to, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a nejedná sa o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Navyše bola uzavretá za použitia nekalej obchodnej praxe, ako to uviedol vyššie.

23. Žalobu v časti o určenie, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, uzavretá medzi žalobcami a žalovaným pre množstvo neprijateľných zmluvných podmienok je neplatná, zamietol. Nezistil totiž neplatnosť celej zmluvy o úvere ako celku, a to aj napriek tomu, že ako neprijateľné zmluvné podmienky, vyhodnotil podmienky uvedené v článku IX. bod 1 a v článku IX. bod 4, avšak ich neplatnosť nespôsobuje absolútnu neplatnosť celého zmluvného vzťahu.

24. Výroky o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP. O trovách konania rozhodol vo vzťahu ku každému žalobcovi samostatne. Mal za to, že žalobca v 1. rade bol v konaní v celom rozsahu neúspešný, preto vo vzťahu k nemu priznal žalovanému ako plne úspešnému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

25. Pokiaľ ide o trovy konania vo vzťahu žalobkyne v 2. rade a žalovaného, súd vyhovel žalobe v časti o určenie, že Dohoda (o zrážkach zo mzdy), uzavretá medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným je neplatná, avšak zamietol návrh žalobcov na určenie, že Zmluva o úvere je neplatná. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že tak žalobkyňa v 2. rade ako aj žalovaný boli v tomto konaní úspešní v rozsahu 50 %, a preto rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna z týchto strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku II., ktorým súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, uzavretá medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným je neplatná, ako aj výroku V., vo vzťahu medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným, podľa ktorého žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Aj keď žalovaný v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie aj proti súvisiacemu výroku IV. rozsudku, odvolací súd ho podľa obsahu odvolania posúdil tak, že ide o odvolanie proti V. výroku rozsudku, lebo tento bol výrok súvisiaci vo vzťahu k výroku II. Výrokom IV. totiž bolo rozhodnuté o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom v 1. rade a žalovaným s tým, že žalovanému voči žalobcovi v 1. rade bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením. Teda výrokom IV. nebolo rozhodnuté v neprospech žalovaného, kedy by žalovaný bol oprávnenou osobou podať proti nemu odvolanie. Odvolanie odôvodňoval podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), a h) CSP. Namietal, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces tvrdením, že rozsudok vo vzťahu k výroku II. je arbitrárny a nepreskúmateľný, prvoinštančný súd porušil princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, bol porušený vo vzťahu k nemu princíp rovnosti zbraní. Bola mu tiež odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku nedodržania najmä § 181 CSP, prvoinštančný súd konal a rozhodol nad rámec zákona a svojich kompetencií a hrubo porušil princíp rovnosti zbraní v neprospech žalovaného. S poukazom na § 220 ods. 2 CSP uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, čo prvoinštančný súd vylúčil z ustanovení zákona a akým spôsobom ich aplikoval na predmetnú vec. Len sa domnieva, že Dohodu za neplatnú považoval vzhľadom na § 53 OZ, keď ju vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nesprávne tak súd aplikoval právnu normu na skutkové zistenia. Z vykonaného dokazovania nemožno dospieť k právnym záverom prezentovaným v napadnutom rozsudku. Jeho právne závery zo skutkových zistení nemožno vyvodiť. V odôvodnení napadnutého rozsudku badať rozpor úvah súdu s príslušnými právnymi predpismi, ktoré predpokladajú uzatváranie formulárových zmlúv uzavretých v osobitnej listine. Závery súdu sa javia ako výsledok sudcovskej svojvôle, subjektívnych dojmov, pocitov a nie aplikácie právnych predpisov na riadne zistený skutkový stav. Je pre neho nepochopiteľným, že na jednej strane prvoinštančný súd judikuje Zmluvu ako platný právny úkon a na druhej strane legitímne zabezpečovací prostriedok z uvedenej zmluvy vyhlásil za neplatnú. Vytýkal pochybenie aj v tom, že nie právny predchodca žalovaného, ale sám žalobca uzatváral právny vzťah so žalovanou v 2. rade. Trval

na tom, že Dohoda obsahovala všetky zákonné náležitosti. Predmetná zmluva nebola uzavretá v roku 2012, ako to uvádza súd v bode 69 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ale v roku 2017. Považuje preto odôvodnenie rozsudku za zmätočné, znemožňujúce v značnej miere uskutočňovať žalobcovi (poznámka odvolacieho súdu, že odvolateľ myslel zrejme žalovanému) patriace procesné práva, preto ho považuje za nepreskúmateľné. Žalovaný namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevie zistiť, na základe akej právnej normy ustálil, že Dohoda je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a neplatnou. Opätovne zdôraznil, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, lebo v jeho myšlienkových pochodoch je zjavný vnútorný rozpor. Rovnako bol porušený princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/287/2019 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/551/2012 so zdôraznením na princíp právnej istoty, ktorý v danej veci bol porušený. Poukázal aj na ďalšie rozsudky Krajského a Okresného súdu Košice. V odvolaní namietal aj to, že v konaní pred Okresným súdom Vranov nad Topľou bola mu odňatá možnosť efektívne konať a bol porušený princíp rovnosti zbraní. Prvoinštančný súd sa totiž nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného, ktorú on pred prvoinštančným súdom predniesol. Neboli totiž vykonané dôkazy a nebolo vysporiadané sa s argumentáciou žalovaného v odôvodnení rozsudku. Vo vzťahu k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom uviedol, že pred vyhlásením rozsudku nemal možnosť sa dozvedieť, čo prvoinštančný súd považoval za sporné a akú konkrétnu právnu úpravu bude aplikovať na danú vec. Bola tým narušená možnosť žalovaného efektívne sa brániť. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 01.10.2019 sp. zn. 24Co/161/2019. Súd prvej inštancie tak nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, čím konanie zaťažil vadou, majúcou za následok nesprávne a hlavne nepreskúmateľné rozhodnutie vo veci. Podľa názoru odvolateľa prvoinštančný súd konal nad rámec svojich zákonných kompetencií a v rozpore s princípom právnej istoty sporových strán. V každom štádiu procesu totiž musí byť stranám sporu zrejماً právna úvaha sudcu. Výsledkom má byť rozhodnutie neprekvapivé a logicky vyúsťujúce priebehu konania. Nad rámec svojich kompetencií (t.j. bez toho, aby mu toto oprávnenie vyplývalo zo zákona) rozhodol o tom, že vyhlási Dohodu za neplatnú. Urobil tak napriek tomu, že žalovaný poukazoval, že na to neexistujú žiadne predpoklady, tak hmotné ani procesné. Poukázal na to, že existujú rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré posudzujú zmluvnú dokumentáciu žalovaného za súladnú s príslušnými právnymi predpismi, neobsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky a dohody o zrážkach zo mzdy sú platnými právnymi úkonmi a nie neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Napadnuté rozhodnutie nemá zákonnú oporu a ide o zjavnú svojvôľu Okresného súdu, ktorý rozhodol nad rámec svojich kompetencií a konal vo vzťahu k výroku II. rozsudku v rozpore s Ústavou SR. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 02.04.2019, sp. zn. IV.ÚS/110/09 so záverom, že za svojvôľu, majúcu za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR treba považovať aj nerešpektovanie kogentnej normy a prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem, ako aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia alebo také, ktoré je založené na okolnostiach nemajúcich žiadnu relevanciu v konkrétnej veci. Podľa názoru žalovaného prvoinštančný súd neposkytol oboj stranám sporu rovnaké príležitosti na uplatnenie svojich práv. Priklonil sa bezmyšlienkovite na stranu žalobcov ako spotrebiteľov, ktorí boli v konaní pasívni a neurobili k súdному konaniu žiadny právne relevantný úkon. Mal za to, že prvoinštančný súd nepostupoval v súdnom konaní objektívne, nebol objektívne nestranný a nezákonné sa priklonil výlučne na stranu žalobcu v 2. rade, a to len z dôvodu, že je v postavení spotrebiteľa. Domnieval sa preto, že právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, aj právo na súdnu ochranu boli porušené, a to konkrétne jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na dodržanie princípu právnej istoty. Súdu taktiež vytýkal nesprávne zistený skutkový stav, ktorý ho priviedol k záveru o neplatnosti Dohody, keďže dôvod vyslovenia neplatnosti nie je možné jednoznačne určiť, lebo poukazuje na rozpor s dobrými mravmi, neprijateľnosť zmluvnej podmienky, rozpor s požiadavkami odbornej starostlivosti aj nekalé obchodné praktiky. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva subjektívny dojem prehnanej ochrany žalobcu v 2. rade ako spotrebiteľa. Podľa žalovaného Dohoda obsahuje všetky zákonné náležitosti, ktoré na jej obsah kladú príslušné právne predpisy. Preto skutkové zistenia prvoinštančného súdu o tom, že Dohoda neobsahuje tieto náležitosti sú zjavne nesprávne a navodzujú dojem, že súd sa s obsahom Dohody nedostatočne oboznámil. Zmluva presne vymedzuje spôsob výpočtu omeškanej pohľadávky, mechanizmus výpočtu pohľadávky, ktorá sa má uspokojiť prostredníctvom zrážok zo mzdy, vymedzuje maximálnu výšku pohľadávky, ktorú možno zrážkou zo mzdy uspokojiť, a to sumu 7.641,60 eur, zrážky zo mzdy sa vykonávajú až do doby, kým nedôjde k splneniu dlžnej pohľadávky, žalovaný je povinný oznámiť platiteľovi mzdy, že došlo k splneniu pohľadávky. Žalovaný oboznámil pred začiatkom zrážok zo mzdy žalobcov o výške ich aktuálneho dlhu s presným jej výpočtom. Z článku I. Dohody plynie, že je uzatváraná dobrovoľne a žalobca v 2. rade ako dlžník ju mohol odmietnuť podpísať. Žiadne ustanovenie Zmluvy alebo Dohody neuvádza, že poskytnutie úveru bolo podmienené uzavretím Dohody. Obsah Dohody

kopíruje ustanovenia OZ a splňa všetky kritériá podľa § 5a ods. 1 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa. Je preto v príkrom rozpore s predpismi konštatovanie záverov prvoinštančného súdu, že nie je právne významné, či Dohoda bola uzatvorená na samostatnom tlačive. Prvoinštančný súd nemá oprávnenie k tomu, aby zakázal výkon zrážok zo mzdy na základe Dohody v časti, ktorá za žiadnych okolností nemôže byť predmetom súdnej kontroly, a to splácanie istiny úveru a zákonných úrokov z omeškania. Záver súdu o vymoženie neplatného plnenia nemôže obstať. Nemožno konštatovať, že Dohoda zabezpečuje neexistujúcu pohľadávku, lebo pohľadávka zo Zmluvy existuje. Záverom zhrnul, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, keď neuviedol predbežné právne posúdenie veci. Dohoda bola v súlade s príslušnými právnymi predpismi uzavretá, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto nemôže byť neplatnou. V súlade s judikatúrou najmä Ústavného súdu SR, v súdnom konaní je treba postupovať tak, aby rozhodnutia súdov boli založené na preferencii výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti a nie neplatnosti. Súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, ani nepostupoval s princípom právnej istoty, nakoľko Krajské sudy v Košiciach a v Banskej Bystrici judikovali, že tak Zmluva, ako aj Dohoda žalovaného je v súlade s právnymi predpismi a neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. Navrhol preto, aby výrok II. rozsudku prvoinštančného súdu bol zmenený tak, že žaloba bude aj v prevyšujúcej časti zamietnutá, a aby žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100 %. Zároveň navrhoval v súlade s § 335 ods. 2 CSP zrušiť neodkladné opatrenie, nariadené uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 15.10.2018 sp. zn. 11Csp/141/2018. Ak by odvolací súd nedospel k záveru na postup podľa § 388 CSP, navrhol napadnutý výrok II. rozsudku súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalovanému priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v rozsahu 100 %.

27. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia tak, že provinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikovala a z ktorých vyvodil správne právne závery. Z jeho odôvodnenia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Tvrdenie žalovaného o porušení práva na spravodlivý súdny proces nemá žiadne opodstatnenie. Vyslovili svoj nesúhlas s tvrdením žalovaného, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR z 23.05.2018, sp. zn. II.ÚS/255/2018. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo na to, aby všeobecný súd sa stotožnil s právnymi názormi a predstavami procesnej strany, prípadne preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Rovnako za procesnú vadu konania nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Podľa žalobcov neurčito vyjadrená výška pohľadávky v Dohode o zrážkach zo mzdy zabezpečuje veriteľovi neobmedzenú možnosť vymôcť nároky z neprijateľných zmluvných podmienok, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Žalobcovia nedokázali priamo voči zamestnávateľovi zrážky zo mzdy zastaviť, a to napriek neexistencii súdneho rozhodnutia, ktoré by judikovalo sporný právny vzťah. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, keďže žalovaný v Dohode presne neidentifikoval výšku pohľadávky, ale táto je založená na subjektívnej predstave veriteľa o jej výške. Ak veriteľ od dlžníka vyžaduje zabezpečenie splnenia dlhu uzavretím Dohody o zrážkach zo mzdy, nie je možné uvažovať o dobrovoľnosti uzavretia tejto Dohody, aj keď sa podľa tvrdenia žalovaného to uskutočňuje právnymi predpismi. Opätovne uviedli, že zamestnanec žalovaného im predložil formulárové dokumenty na podpis, pritom nemohli ovplyvniť akékoľvek zmluvné dojednanie a neboli zamestnancom žalovaného oboznámení s možnosťou odmietnuť podpísať niektoré z týchto tlačív. Dohodu o zrážkach zo mzdy uzatvorili súčasne so Zmluvou o úvere, teda v rovnaký deň, aj keď na samostatnom tlačive. Nemohli teda odmietnuť podpísať takto naformulovanú dohodu žalovaným a uzavretie Dohody bolo podmienené poskytnutím úveru. Mali na výber Dohodu o zrážkach zo mzdy buď odmietnuť, čím by zmarili možnosť poskytnutia im úveru alebo tak Zmluvu o úvere, ako aj Dohodu o zrážkach zo mzdy podpísať, čím by sa podrobili vykonávaniu zrážok zo mzdy bez možnosti akejkoľvek kontroly opodstatnenosti výšky pohľadávky. Táto podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - žalobcu a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku znevýhodňujúcu spotrebiteľa, ktorá je s poukazom na § 53 OZ neplatná. O možnosti odmietnuť uzavrieť predmetnú Dohodu ich zamestnanec žalovaného neinformoval. Dali do pozornosti uznesenie NS SR zo 16.01.2013, sp. zn. 6MCdo/9/2012. Poukázali na § 52 a § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých platí, že Dohoda nie je individuálne dojednaná, ak spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah a keďže žalovaný svoje tvrdenie o opaku nepreukázal, neuniesol dôkazné bremeno, preto

prvoinštančný súd dospel k správne rozhodnutiu. V tejto súvislosti poukázali aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/313/2016 z 25.08.2016, z ktorého časť citovali. Vyslovili názor, že súd prvej inštanície vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, navrhli ho preto potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie.

28. K replike žalobcov sa vyjadril žalovaný tak, že zotrval na svojich tvrdeniach obsiahnutých v odvolaní. Uviedol, že vyjadrenia žalobcov považuje za nesprávne, odmieta ich ako účelové, nedôvodné. Predmetom súdneho konania zostali len nároky týkajúce sa posúdenia platnosti Dohody a súvisiacej otázky na náhradu trov konania medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným (výrok II. a IV. boli napadnuté odvolaním) (odvolací súd opätovne uvádza, že nie výrok IV., ale výrok V. bol odvolaním napadnutý, lebo tento bol súvisiacim výrokom k výroku II.), nakoľko v ostatnej časti mali výroky, ktorými bola žaloba čiastočne zamietnutá, nadobudnúť právoplatnosť. Stranou sporu preto ďalej je iba žalobca v 2. rade a nie obaja žalovaní. Uviedol, že Zmluva je ako taká platná. V ďalšom poukázal na svoju chybu v písaní, keďže predmetom odvolania nebol okrem výroku II. výrok IV., ale výrok V. rozsudku. Zotrval na tvrdení, že odôvodnenie rozsudku je arbitrárne a nepreskúmateľné. Aj samotný súd prvej inštanície judikoval, že Zmluva a Úver sú platné. Ako scestné považoval námietky žalobcov, že Dohoda nebola dobrovoľne uzatvorená. Zmluva je platná, teda aj jej formulárový charakter je prípustný, preto námietky žalobcov týmto smerom neobstoja. Rovnako poprel tvrdenie žalobcov, že poskytnutie úveru nebolo naviazané na uzatvorenie žiadneho zabezpečovacieho prostriedku. Dlužník totiž mohol odmietnuť uzavretie Dohody tým, že ju nepodpíše. Poukázal na pasivitu žalobcov v súdnom konaní, ktorí nepredniesli tvrdenia o tom, že neboli o možnosti odmietnutia uzatvorenia Dohôd upozornení a túto námietku prvýkrát vzniesli až vo vyjadrení k odvolaniu. Závery súdu prvej inštanície sú v príkrom rozpore s § 5a ods. 1 písm. a) z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a v rozpore s ustálenou judikatúrou. Na podporu svojich tvrdení poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/287/2019 zo dňa 17.12.2019, kde bola vyhodnotená Dohoda o zrážkach zo mzdy. Tiež uviedol, že deň podpisu tak Zmluvy, ako aj Dohody nemá vplyv na platnosť Zmluvy ani Dohody, aj keď sú podpísané v rovnaký deň. V závere opätovne uviedol svoje námietky špecifikované v odvolaní so záverom zmeniť rozsudok v napadnutej časti a žalobu v prevyšujúcej časti zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania alebo napadnutý výrok rozsudku zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. K duplike žalovaného k replike žalobcov nebolo do spisu doručené žiadne vyjadrenie.

30. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.05.2021 a dospel k záveru, že odvolanie bolo podané podľa jeho obsahu iba proti výrokom II. a V. žalovaným a toto odvolanie odvolací súd posúdil ako nedôvodné.

31. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštanície odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštanície nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštanície preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

32. Keďže odvolanie nebolo podané proti I., III. a IV. výroku rozsudku súdu prvej inštanície, tieto v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP nadobudli právoplatnosť. Právoplatne tak bolo ukončené aj konanie žalobcu v 1. rade E. H.. Predmetom odvolacieho konania sa tak stali výroky rozsudku označené ako II. a V. a stranami sporu žalobkyňa (pôvodne označená v 2. rade) a žalovaný.

33. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštanície v prejednávanom spore na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu

v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredstrel taký relevantný argument, teda taký argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

34. Možno skonštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie tak, ako to v odvolaní namieta. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite. Odvolací súd preto v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

35. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom v zmysle § 387 ods. 2 CSP len dopĺňa, že aj podľa názoru odvolacieho súdu Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 je neplatná tak, ako to vyhodnotil aj súd prvej inštancie.

36. Uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážkami pri výkone rozhodnutia (§ 551 ods. 1 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ďalej len OZ).

37. Je neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, iba že táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť (§ 5a ods. 1 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014).

38. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorým odôvodnil výrok o určení neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola uzavretá v súvislosti s úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 medzi žalobkyňou (pôvodne v 2. Rade) a žalovaným. Prvoinštančný súd správne kvalifikoval právny vzťah založený úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 ako vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a správne preto poskytol žalobkyni (pôvodne v 2. Rade) náležitú ochranu ako spotrebiteľke so všetkými dôsledkami.

39. Inštitút o zrážkach zo mzdy a iných príjmov slúži jednak na zabezpečenie pohľadávky, ako aj na jej postupné uspokojenie, a to na základe Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, ktorá musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Obsahom Dohody je súhlas dlžníka, aby platca z jeho mzdy vykonával zrážky vo vopred určenej výške a vyplácal ich veriteľovi, ktorému vzniká právo, aby po splatnosti pohľadávky boli vykonávané zrážky zo mzdy dlžníka a boli mu zamestnávateľom vyplácané. Účinnosť Dohody nastáva okamihom, kedy je predložená dlžníkovmu platcovi mzdy, ktorý síce nie je účastníkom tejto Dohody, je však podľa zákona povinný na základe Dohody vykonávať od tej doby zrážky a vyplácať ich veriteľovi až do úplného uspokojenia pohľadávky. Musí pritom dbať, aby zrážky nepredstavovali viac, než pripúšťa zákon a pri prípadnom poklese mzdy dlžníka ich v zodpovedajúcom rozsahu znížiť (pozri rozsudok NS zo dňa 19.12.2007, sp. zn. 25Cdo/140/2006).

40. Je teda nepochybné, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je zabezpečovacím inštitútom, pri realizácii ktorého sa však nesmie opomenúť ochrana spotrebiteľa v prípade, ak táto mala zabezpečiť pohľadávku plynúcu z úveru, ktorú žalobcovia podpísali a uzavreli ako spotrebiteľia. Správne preto súd prvej inštancie poskytol žalobkyni (pôvodne v 2. Rade) ako spotrebiteľke prislúchajúcu ochranu, najmä za situácie, keď vyhodnotil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá v súvislosti so Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017. Je treba konštatovať, že Dohoda neobsahuje údaje, na uspokojenie akej konkrétnej pohľadávky žalovaného majú byť zrážky zo mzdy žalobkyne vykonávané. Nepostačuje iba uvedenie, že Dohoda je zabezpečením pohľadávky vzniknutej zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 7.641,60 eur, a to celej pohľadávky vyplývajúcej z uvedenej Zmluvy o úvere s dohodnutými zrážkami zo mzdy vo výške 127,36 eur, zodpovedajúcej výške dohodnutej mesačnej splátky podľa úverovej zmluvy, a to až do doby, kým nedôjde k úhrade pohľadávky veriteľa v celom

rozsahu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný nepreukázal, aby túto Dohodu o zrážkach zo mzdy žalobkyňa (pôvodne v 2. Rade) mohla odmietnuť a najmä, aby táto bola poučená o jej dôsledkoch tak, ako to vyplýva zo zákonných ustanovení. Nie je preto možné akceptovať odvolanie žalovaného, že túto námietku žalujúca strana vznesla až vo vyjadrení k odvolaniu, nakoľko žalobkyňa už na pojednávaní dňa 18.12.2019 pred súdom prvej inštancie pri svojom výsluchu uviedol, že: pracovníčka žalovaného prišla k nim s papiermi, ktoré im dávala a žalobcovia ich podpisovali, „listinám nerozumela. To, že podpísala Dohodu o zrážkach zo mzdy zistila až následne, keď ju prečítala, a to až po jej podpise“. Z uvedeného je možné usúdiť správny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal, aby žalobkyňa bola individuálne dohodla aj Dohodu o zrážkach zo mzdy, a aby bola o jej následkoch poučená a uzročená s nimi. Uvedeným smerom žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, aby vyvrátil tvrdenie žalobkyne. Podľa názoru odvolacieho súdu táto Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola tiež jasne a určite koncipovaná, lebo v nej nebolo uvedené presné vymedzenie pohľadávky žalovaného, ktorá mala byť zabezpečená touto Dohodou. Je preukázané, že Dohoda o zrážkach zo mzdy bola podpísaná v rovnaký deň ako samotná úverová zmluva, a to hoci aj na samostatnej listine, no je nepochybným, že v deň uzavretia Zmluvy o úvere ešte nebolo možné konkretizovať pohľadávku, ktorú má táto Dohoda zabezpečovať. Veľmi závažným je však skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, pritom dôkazná povinnosť bola na žalovanom, aby spotrebiteľka - žalobkyňa bol v zmysle § 5a ods. 1 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa poučená o dôsledkoch uzavretia takejto Dohody o zrážkach zo mzdy a že mala možnosť ju odmietnuť, inak je takéto zabezpečenie uspokojenia pohľadávky neprípustné. Už tento dôvod stačil na to, aby súd určil, že predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Ak prvoinštančný súd aj širšie vyhodnotil okolnosti týkajúce sa tejto Dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, nemusel tak urobiť, lebo tak ako už bolo uvedené, na vyslovenie neplatnosti Dohody postačovalo zistenie o tom, že žalobkyňa nebola poučená o dôsledkoch jej uzavretia.

41. Je možné jednoznačne vyhodnotiť za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý poskytol žalobkyni náležitú ochranu ako spotrebiteľke tak, ako mu to ukladá zákon, vychádzajú tiež z judikatúry tak krajských súdov, Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a rovnako aj Súdneho dvora EÚ.

42. V konaní nebolo žalovaným tak preukázané, aby žalobkyni bol inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy vysvetlený. Za situácie a za okolností, za ktorých k podpisu tak Zmluvy o úvere, ako aj Dohody o zrážkach zo mzdy došlo, k čomu sa žalobkyňa vo svojom výsluchu vyjadrila, možno konštatovať, že inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy aj bol žalovaným nanútený. Žalovaný nepreukázal, aby vôľou žalobkyne (pôvodne v 2. Rade) bolo okrem uzavretia Zmluvy o úvere aj uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dostatočne sformuloval svoje myšlienkové pochody, správne vec právne posúdil a po zistení skutkového stavu, ktorý zistil vykonaným dokazovaním, navrhnutým stranami sporu a realizovaným na pojednávaní, aj správne vo veci rozhodol, a to čo do odvolaním napadnutého výroku II. rozsudku o určení neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným.

43. Odvolací súd dodáva, že úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy, ako aj napríklad zákon o ochrane spotrebiteľa. Rovnako boli prijaté Smernice a Nariadenia, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ je potrebné vykladať vo svetle zákonov nielen ustanovenia národného práva implementujúce napríklad Smernice, ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu Smerníc (ide o tzv. nepriamy účinok smerníc). Pri naplnení cieľa Smerníc predovšetkým článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je nutné chrániť postavenie spotrebiteľa a nastolenie rovnováhy, ktorú tá - ktorá zmluva upravuje medzi právami a povinnosťami zmluvným strán, a to v záujme skutočnej rovnováhy. Preto pri výklade príslušných ustanovení OZ, týkajúcich sa spotrebiteľa a ustanoveniach zákona o ochrane spotrebiteľa, je nutné vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t.j. je potrebné kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo tak povinnosťou súdu prvej inštancie reflektovať na obsah a účely európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, keďže žalujúca strana sa domáhala ochrany svojich ústavných práv.

44. Je preto správne poukázať aj na neprípustnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy Dohodou o zrážkach zo mzdy aj z dôvodu neprijateľnosti a možnosti vymáhať dlh bez určenia jeho oprávnenej výšky, bez súdneho prieskumu podmienok zmluvy, bez preukázania, že spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, aby žalujúca strana bola poučená o dôsledkoch uzavretia tejto Dohody, ako aj o možnosti jej odmietnutia, ako to bolo už konštatované vyššie. Možno tiež uviesť, že uvedená Dohoda nespĺňa podmienky náležitého perfektného právneho úkonu v zmysle OZ, čo sa týka určitosti a oprávnenosti výšky pohľadávky. Ak z jej obsahu vyplýva, že výška zabezpečenej pohľadávky je aj rovnakou výškou úverovej sumy, ktorú by si žalovaný nárokoval zo zmluvy o úvere, je možné mať dôvodne za to, že mohlo by dôjsť k zrážkam zo mzdy aj súm neprináležiacich žalovanej strane, vyplývajúcich z prípadných neprijateľných zmluvných podmienok (napr. aj zo zmluvnej pokuty, čo sa napokon uvádza priamo v článku 2 bod 1 Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 23.05.2017). Podľa názoru odvolacieho súdu navyše nie je možné platne uzavrieť Dohodu o zrážkach zo mzdy na fiktívny, resp. ešte neexistujúci prípadný dlh, keďže v čase uzavretia úverovej zmluvy a Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 23.05.2017 žalujúca strana nemohla mať žiaden dlh, keďže prvá splátka na úverovej spotrebiteľskej zmluve bola splatnou až dňa 28.06.2017.

45. K ďalším odvolacím námietkam odvolací súd ešte uvádza, že tvrdenie odvolateľa, že rozsudok je nepreskúmateľný aj z dôvodu, že prvoinštančný súd v bode 41 uviedol, že zmluva bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou a tiež z dôvodu, že v bode 69 súd uviedol, že zmluva bola uzavretá v roku 2012, že jednoznačne ide zo strany súdu prvej inštancie o chybu v písaní, lebo z ďalšieho odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že v konaní sa rieši zmluva uzavretá v roku 2017 stranami sporu a nie ich právnymi predchodcami. Rovnako ako chybu v písaní odvolateľa, odvolací súd posúdil aj v odvolaní žalovaného uvedené, že toto podáva proti výrokom II. a IV., pričom odvolanie podľa jeho obsahu sa evidentne dotýkalo výrokov II. a V.

46. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil žiadne také výrazné procesné pochybenia, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, a aby došlo k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý súdny proces.

47. Ak odvolateľ dáva do pozornosti iné rozhodnutia, či už okresného alebo krajského súdu, tunajší súd druhej inštancie poukazuje na to, že jeho rozhodovacia činnosť v obdobných veciach je taká, akú aplikoval aj súd prvej inštancie v danej veci. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove v obdobnej veci sp. zn. 13Co/2/2020 zo dňa 08.07.2020. Len na okraj odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní platnosti, resp. neplatnosti dvojstranných zmlúv je nutné vyhodnotiť konkrétne okolnosti daného prípadu, a to aj okolnosti uzatvárania týchto zmlúv. Ak v iných prípadoch bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre platné uzavretie dohody, bolo nutné prípadnú takúto dohodu posúdiť ako platnú. V prejednávanom prípade však nešlo o tento prípad.

48. Je nutné ešte dodať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016).

49. Keďže v odvolaní bolo namietané aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

50. Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť výrazne nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

51. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia v napadnutom rozsahu ako takú.

52. Z vyššie uvedených dôvodov preto bol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdený v napadnutej časti výrokov II. a V. o trovách konania, pri rozhodovaní ktorých prvoinštančný súd postupoval podľa § 255 ods. 2 CSP, keď ustálil, že strany sporu boli úspešné v rozsahu 50 %.

53. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bola priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému. O ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

54. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).